

L'obscur errant

De tornada d'enlloc pelegrí de quimeres
torn a escriure de nit per salvar un temps perdut
a una cambra d'hotel que m'angoixa i ofega
Sense tu són més foscs els platjals de l'abisme
El teu nom m'estalona i quan rius s'il·lumina
el meu cor que indecís sense tu es descompassa
Mapa humà d'on floreix la tendresa voldria
explorar aventurer tot el teu territori
i quedar a viure en tu perquè em fossis la pàtria
Refugi dels joglars Estrella dels felibres
Desvetllat he llegit fins tan tard que ara els ulls
em flauegen i em couen cegats de miratges
Veig un tipus que em guaita al mirall i somriu
abatut amb un deix de tristor i de nostàlgia
¿Qui ets? li dic ¿Què vols? ¿No em coneixes? Sóc tu
M'he esfondrat sobre el llit com un tros d'home en runes
Més enllà del teu cos tot és boira que creix
El rellotge aturat marca el teu rostre en punt
Rere els vidres fa fred i contemplant la ciutat
He intentat a les fosques de fer-te un sonet
Els pilars que aguantaven el meu món són restes
d'un calvari de veus i enmig d'un mar de runes
sent que em pugen pel cos àvids peixets de plata
Entre axiomes de fum potser em torni com Samsa
un trist escarabat que fuig pels passadissos
d'aquest fòbic hotel o em pengi com Nerval
Potser em trobaran mort com Ovidi d'enyor
Hi ha un infern més real i fotut que el de Blake
Voltat d'ombres t'escric per saber que existesc
i vull creure estimant que la vida és vivible

Ponç Pons